

Publicerad 2014-09-19 16:29 av Annika Persson

Från forum "gröna dockan"

dockan följer infallen och sprattlar med armar och ben
talar när jag vill, ler när jag vill, bildar sig när jag vill,
när allt är upplärt talar jag sålunda: "nu när du är fullärd
klarar du dig själv." Jag tar fram saxen och ber dockan
att klippa av trådarna, men lärjungens band till läromästaren
är inte för den sakens skull avklippta, nej, tvärtom ska jag
med största intresse följa vad dockan kan åstadkomma.

"Och jag dockan ska komma ihåg gnistan som ett avstamp
till min autonoma skapelse. Då är jag inte längre någon docka?"

"Var dig själv. Det räcker fullgott. Vi bor i en gammal tid, när
det gamla lever vidare. Ha kvar det i minnet, när du blir
lite av vad du är och kan bli. Nu ringer änglarnas klockor
och det är dags att flyga iväg. Lycka till och kom ihåg att det
sköna innehåller så mycket mer än skönhet. Poesins själ
rymmer allt. Kom ihåg tu es mon ami." "Jag saknar dig redan."

"Vi är från två olika världar...den här stunden var väntad."

Au revoir.

I skogen om hösten blir jag alltid rädd för att mista solen
för att få en rufsig själ av de friska vindarna. Nu måste jag
enbart gå över tröskeln till mina vindars hus. Där finns flera
olika rum och alla är inte gröna. Höstens liv är den tid som
väntar i septembers höstlika kärna, som väntar på att bli frukt
om våren. Att se framåt, men gå där man står är att minnas
sina dagar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Annika Persson med Poeter.se id #16881 innehar upphovsrätten